

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” (Mt 6,12)

Az e havi életige a Miatyánkból származik, abból az imádságból, amelyet Jézus tanított nekünk. Mélyen a zsidó hagyományban gyökerezik ez az imádság, mert a zsidók is „mi Atyánknak” szólították és szólítják ma is Istent.

Első olvasásra döbbenetesek ezek a szavak: hogy kérhetjük mi Istentől azt, hogy törölje el a vétkeinket, úgy, ahogy arra mi is képesek vagyunk az ellenünk vétők iránt? Így hangzik ugyanis a görög szöveg. Részünkről viszont a megbocsájtás mindig behatárolt, felületes és esetleges.

Ha Isten a mi mértékünkkel mérne, az igazi büntetés lenne.

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

E szavak főként azt fejezik ki, hogy tudatában vagyunk annak, hogy Isten megbocsájtására van szükségünk. Jézus adta e szavakat a tanítványai, tehát minden megkeresztelt ember szájába, hogy a szív egyszerűségével tudjunk az Atyához fordulni.

Ez abból a felfedezésből születik, hogy testvérek vagyunk a Fiúban, testvérei és követői Jézusnak, aki elsőként élte le az életét egyre teljesebb odaadásban az Atya szerető akarata iránt.

Csak ha befogadtuk Isten ajándékát, az ő mérhetetlen szeretetét, akkor kérhetünk bármit is az Atyától, azt is, hogy tegyen egyre hasonlóbba magához, még abban is, hogy nap mint nap nagylelkűen megbocsátunk testvéreinknek.

A megbocsájtás minden egyes tette szabad és tudatos választás a részünkről, melyet nagy

alázattal minden egyes alkalommal meg kell újítanunk. Soha nem válik szokássá, hanem újra és újra odaadást kér. Jézus azt kéri, hogy minden nap úgy imádkozzunk ezért, mint a mindennapi kenyerünkért.

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

Hányszor megesik, hogy a körülöttünk élők megbántanak valamivel, a családban, az utcán, a munkahelyen vagy az iskolában, és nehéz jó szívvel folytatnunk a kapcsolatot. Mit tegyünk hát? Ilyenkor kérhetjük a kegyelmet, hogy utánozni tudjuk az Atyát: „[...] Élesszük fel reggelente a szívünkben a teljes »amnesziát«, azt a szeretetet, amely mindent betakar, amely be tudja fogadni a másikat olyannak amilyen, korlátaival, nehézségeivel együtt! Ahogy egy édesanya tenne gyermekével, ha hibázik: mindent elnéz neki, mindig megbocsát, mindig remél. Úgy közeledjünk mindenkihez, hogy új szemmel nézünk rá, mintha sohasem követte volna el az adott hibát! Kezdjük újra mindig, tudva, hogy Isten nemcsak megbocsát, hanem el is felejt, és tőlünk is ezt kívánja!”[1]

Nagyon magasztos ez a cél, de bizalomteljes imával egyre inkább megközelíthetjük.

„Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

A Miatyánk imádság végig többes szám első személyben szól, a testvériséget tükrözi. Nemcsak magamnak kérek, hanem a többieknek is a többiekkel együtt. A többiek szeretete segít abban, hogy meg tudjak bocsájtani, és szeretetből én is magamra vehetem a testvér hibáját, mert lehet, hogy rajtam is áll, lehet, hogy nem tettem meg mindent, hogy befogadjam, megértsem.

Olaszországban, Palermóban a keresztény közösségek ökumenikus párbeszédben élnek, és ez megkívánja, hogy túlmenjenek néhány nehézségen. Biagio és Zina meséli: „Egy lelkes barátunk meghívott bennünket a gyülekezetükből néhány családhoz, akikkel még nem ismertük egymást.

Vittünk magunkkal pár dolgot az ebédhez, de ők értésünkre adták, hogy nem nagyon örülnek

ennek a találkozásnak. Így Zina finoman csak megkínálta őket valamivel, amit készített, és végül mégis együtt ebédeltünk. Ebéd után aztán kezdték sorolni, hogy milyen hibát látnak a mi egyházunkban. Nem akartunk szócsatába kezdeni, hanem megkérdeztük, hogy vajon az egyházunk melyik hibája, melyik különbözősége akadályozhat meg bennünket abban, hogy szeressük egymást. Vitához szokott barátaink elcsodálóztak ezen, és lefegyverezte őket a válaszuk. Az evangéliumról kezdtünk aztán beszélgetni, arról, ami összeköt, és ez sokkal több, mint ami elválaszt. Letelt az idő, és amikor búcsúzni kezdtünk, nem akartak elengedni. Ekkor kezdeményeztük, hogy mondjuk el együtt a Miatyánkot, és miközben imádkoztuk, nagyon erősen éreztük Isten jelenlétét. Meg kellett ígérnünk, hogy újra meglátogatjuk őket, mert szerették volna, hogy a gyülekezetük többi tagját is megismerjük. És ez így folytatódik évek óta.”

Letizia Magri

[1] C. Lubich, Az élet igéje, 2004. december, Új Város, 2004/12.

forrás: fokolare.hu